

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

De Ottone Imperatore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

domini, signis ad fidem prouocantur increduli, spem concipiunt desperati, caritate solidantur qui fuerant odiosi. Accedit interea puella quædam paralytica, quæ dum sepulchro aduoluitur, optatæ sanitati restituitur lætabunda. Quidam etiam iuuenis transEnum genitus, annos circiter xxx. agens cæcus adducitur, sed sancti prouolutus sepulchro, visu perfunditur desiderato. Item quædam puella decennis ad præfatum sanctum defertur, sed illico ad plenum erigitur, vt eo miraculo sancti virtus commendatur. Similiter quoque modo mulier quædam iam diu omnium membrorum virtute priuata, per alios adducitur, statimque sanitati restituta, cum gaudio sola reuertitur.

Puer itaque de PINZGAV eatenus infirmans vt mulier pari modo fertur ad sanctum, pari que vice Dei gratiam salutarem experitur & fructum. Nec non & puer quidam de OLHUSEN affertur contractus, sed Deo operante, sanctique meritis, refertur erectus. Similiter & puer in tantum manibus contractus fuit, quod iam amplius posse sanari populus desperauit, beati Hartvici allatus tumbæ plenissima restauratur sanitate. Quidam homo de *Eringen* / puerum suum cæcum reliquiis sancti superposuit, genuque flexo largissime lachrymans visum puero scelix obtinuit. Vir quidam de Ivlbach miserabiliter flexis reptans poplitibus, sed sancti nomine sæpius inuocato, plantis & basibus solidatis donum recepit optatæ sanitatis.

DE OTTONE IMPERATORE.

III.

CEPIMVS à patribus nostris, quod OTTO imperator HISPANIAM cum multo apparatu profectus in ciuitatem TYRONIORVM hospiti-

hospitandi gratia ingressus est. Vbi per aliquot dies cum magnatibus suis moram faciens, mansionarios simul & custodem pretio corrupit, & sic corpus beati MARTINI auro & argento comparauit. Datis ergo quæ pepigit, recepit quæ voluit, regreditur festinus ad patriam, furtim deferens tanti corporis glebam. Quia vero tam preciosum thesaurū suo vestigali cōtineri duxit indignum, Archiepiscopo IUVAVENSI HEROLFO, sibi vt credidit, fidelissimo tradidit conseruandum, sibiq; vbi vel quando præciperet perferendum. At ille gaudenter suscepit, & in suam Ecclesiam piè transuexit. Cryptam in qua eum abscondit, nomini suo consecrauit. Sociosq; sibi adiurat, vt lateat, titulo literali consignat, vt pateat; vt quod lingua nesciret, hoc intitulato posteris propalaret. Decedente itaq; aliquo tempore citatus ad curiam venit, vbi à rege de supradictis inquisitus respondit. Sanctum quem quæritis, in sanctuario permanendum reposui. Vnde amodo nullatenus debet remoueri. Tunc Imperator se defraudatū considerans irascitur. At ille fugam iniit, ne si expectet in aliquo periclitetur. Tunc HAINRICVS dux frater imperatoris, & quidam milites PLANGENSES scilicet regi placere volentes, quia & ipsi SALZBURGENSIS Ecclesiæ inimici fuerunt, ipsum persequuntur, vt feriant; quem sequentes arripiunt & excacāt. Sic nec ille reddidit, nec imperator rehabuit. Sed vir bonæ memoriæ HEROLFVS reposuit, & vsq; ad tempus beati HARTVVICI latuit, nescio quo casu hoc inueniens, sed vt error cœlitus inspiratus, vel titulo edoctus inuenit, & solenniter & eminentius transtulit, & hospitatum hospiti MARTINVM scilicet B. RVPERTO consepeliuit & dignè Apostolis parem: BAVARICÆ gentis sociavit Apostolo, quorum vterque sicut in vna continentur tumba, sic inuicem consociantur gloria. Sepulturam quoq; eorum argento si-

Rr 3 mul

Herolfus Archiep. Salzb.

mul vestiuit & auro, vt dum in thesauro decus appenditur, quam splendida vel potius quam preciosa sit eorum virtus significetur. Quod vero corpus beati MARTINI beato RVDBERTO consepultum sit, miraculis, quæ per ipsos sũt, creditur, & vt nulli dubium sit, antiquorum patrum legitimus testimonio fuisse approbatum. Cum etenim aliquando RATISPONÆ imperator HAINRICVS, quartus rexit Cõcilium inter duos Archiepiscopos GEBHARDVM IUVAVENSEM scilicet & ADELBERTVM BREMENSEM, coram omni curia altercatio facta est. Qui vt verum fatear omni virtute commendabiles, & honore inuicem præuenientes, in die sancti MARTINI coram rege officium celebrare Iuuauensis Bremensem monuit. At ille indigniorem se iudicans restitit, & in hæc verba prorupit, Constat o Gebharde, quod mihi instanter præmineas cum vel cum apostolicæ sedis legatione recenseas, vel quia in solennitate sancti, cuius corpus in Iuuauum continetur, pallio indui debeas. Hoc tam à progenitoribus meis, quam ab ipso imperatore percepi, Martinum in vestra Ecclesia contineri. Celebravit igitur Gebhardus Iuuauensis indutus pallio, cessit alter, & vtriusq; commendatio, nostræ sinceritatis attestatio, Huius itaq; rei non incertus bonæ memoriæ Hartvvicus Episcopus absensum in obscuro sustulit, & supplicantium fidelium aspectibus honorifice reposuit. Hæc ideo huius patris nostri Hartvvici gestis inscripsimus, vt dum bonæ quæ fecit attendimus, cum vtrisque Martino scilicet & Hartvvico terrenis ad cœlestia meritorum vice transferri curemus.

